

[Alice Faber]

I EF-regie definerer man fattigdomsgrænsen til at ligge på ca. 2.900 kr. om måneden. Varig hjælp og folkepension kan lige snige sig op over, men de unge, det her drejer sig om, skal altså kun have lidt over det halve af fattigdomsgrænsen. Det er manglende respekt for voksne mennesker, som vi vel trods alt betragter dem som. Udsigterne til at få børn og til at give dem nogle gode vilkår ser bestemt ikke lyse ud. En usikker fremtid for sig selv, en vished om, at samfundets støttemuligheder til forældre med børn er elendige, er med til at præge deres tro på fremtidens Danmark.

Skulle vi ikke gøre den fremtid mere lys for de unge og sætse noget mere på at give dem arbejde og uddannelse, mulighed for at stifte familie samt en menneskevenlig hverdag, men også til de hundrede tusinde, som er afhængige af det sociale system?

Ingerlise Koefoed (SF):

For nogle år siden opdagede man rundt omkring i kommunerne, at der var et eller andet galt i forholdet mellem de unge og den politiske indsats, som man syntes man gjorde for dem. Der var mange af de unge, som var kede af at komme i de traditionelle ungdomsklubber, der var for mange, som kom ud af skolen, uden at der var noget arbejde eller nogen uddannelse til dem. Der var for mange unge, som forgæves søgte efter et sted, hvor de kunne bo, når de ikke længere ønskede at bo hjemme, der var for mange, der hang rundt omkring på cafeteriaer og gadehjørner, kort sagt: der var sket et eller andet, som gjorde det vanskeligere at være ung og mere besværligt at være en politiker, der troede, at hun/han havde gjort noget for de unge.

Så gik man i gang på officielt plan, man indkaldte mange steder alle de såkaldte interesserede parter til kommunalt arrangerede og betalte konferencer, og dér sad man så og talte sammen, politikerne, lærerne, pædagogerne, klubfolkene og hist og her også de lokale politifolk. Man sendte spørgeskemaer til de unge i skolerne og klubberne om deres ønsker til fremtiden og til fritiden. Det viste sig, at de var usikre på fremtiden og kede af fritiden.

Så talte de voksne igen om, hvad de skulle gøre, og nogle steder gjorde man også en del,

man nedsatte ungdomsarbejdsledelsesudvalg og ungdomsrådgivninger, som desværre tit kom i karambolage med arbejdsformidlingskontorerne. Man underviste unge arbejdsløse i at køre lastbil ved ungdomsskolerne, så kom man op at slås med fagforeningerne. Man startede endda af og til medborgerhuse for unge og gamle, og så lukkede de socialdemokratiske borgmestre dem tit igen, fordi der skete ting i dem, som de gamle ikke rigtig havde overblik over. Man byggede ungdomsboliger, men ikke nok, tit for dyre og for det meste kun egnede for de unge, der havde lyst til at overtage de voksnes bolig-mønster, ikke for dem, der ville bo sammen i kollektiver og med fælleslokaler til brug for alle unge i omegnen.

Nu skal dette her ikke se ud, som om der ikke hos en del politikere var god vilje til at prøve at gøre noget ved alle de problemer, der opstod. At meget er gået så skævt, skyldes nok, at problemerne er større end forudset, og at vreden hos de unge, der er sat uden for samfundet og med rette føler sig overflødige, er dybere, end man kunne ane. Mange af de unge har mistet tilliden til voksenverdenen, og det betyder langt mere end et ordinært generationsopgør, sådan som det jo altid har eksisteret. De kræver med god ret selv at måtte overtage ansvaret for at skabe indhold og mening i deres egen tilværelse, og de ønsker selv at skabe og uddybe udtrykkene for en anderledes ungdomskultur. Det, de vil, er måske i virkeligheden ikke så forfærdelig meget anderledes end det, andre mennesker vil. De vil bestemme over sig selv, de vil anerkendes som noget i sig selv, de vil skabe deres egne udtryk, og de vil have tryk-khed og fællesskab at arbejde og leve i. Det er det, som disse ting giver sig udtryk i, der er forskellige fra tidligere unges udtryksformer, men det er de voksnes opgave at finde ud af, hvad det egentlig er, de siger til os, når de besætter huse eller på grund af sultecirkulæret laver symbolske besættelser af madtemp-pler og banker.

Det er også politikernes opgave i stedet for at være forargede og frygte optrapning af volden at imødegå tendensen til vold både fra politiets og de unges side med åbenhed og uden at ville trække normer, som for mange af de unge er tomt, forældet gas, ned over ørerne på dem.